

hein

LIZETTE DE KONING

**NAAR HET SCENARIO VAN
LUUK VAN BEMMELN EN
MARTIJN HILLENUS**

**ILLUSTRATIES
EMANUEL WIEMANS**

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Inhoud

Een verborgen talent 7

Dappere Donny 75

Een doodshemd zonder zakken 143

Een verborgen talent

Hoofdstuk 1

Dewi

‘Is ze écht weg?’ vroeg Dewi vanachter de piano. Haar oma schoof het fluwelen gordijn een stukje opzij en gluurde naar buiten. Ze zag hoe Dewi’s moeder met snelle pasjes om de hoek van de straat verdween.

Oma liet het gordijn los en draaide zich naar Dewi toe. ‘De kust is veilig.’

Ze gaf haar kleindochter een vette knipoog. Meteen sprong Dewi van de kruk af en rende naar de gebloemde bank, waar een elektrische gitaar achter verstopt zat. Oma haalde intussen een versterker vanonder haar leunstoel vandaan en gooide Dewi het snoer toe. Met een grijns van oor tot oor draaide ze de volumeknop op tien.

‘Showtime, baby!’

Dewi plugde de stekker in haar gitaar, sprong op de bank en roste met haar hand over de snaren. De gitaarklanken scheurden door de keurig nette woonkamer, waar haar keurig nette oma meteen begon te headbangen op de maat van de muziek.

Dewi zong keihard mee met de akkoorden. Dit was nog eens iets anders dan die fuga's van Bach, die ze elke dag moest oefenen van haar moeder. Bij oma was ze niet langer het brave pianomeisje met de paardenstaart uit de villawijk. Zij was Dewi, de rockster met het rondzwierende haar, die een concert gaf voor een uitzinnig publiek. *'Yeah, I'm still alive!'*

‘Woehoe!’ Oma zwaaide haar hoofd heen en weer en gooide haar armen in de lucht.

Dewi sprong nu met haar gitaar op de leuning van de bank. ‘Go, oma!’

Oma lachte naar Dewi. ‘*We want more!*’

Dewi sloeg de snaren nog iets harder aan. Intussen tolden de gedachten door haar hoofd. Waarom leek haar moeder niet wat meer op oma? Ze was hartstikke lief hoor, maar ze was geobsedeerd door die piano. Bij oma kon Dewi écht zichzelf zijn.

Oma danste inmiddels op haar hakken langs de salontafel. ‘*I’m still alive!*’ zong ze mee met Dewi.

‘Gelukkig wel!’ riep Dewi boven de muziek uit.

Ze deed haar ogen dicht en schreeuwde het laatste refrein zo hard als ze kon. ‘*Yeah!*’

Toen was het nummer voorbij. Dewi wachtte op het applaus, maar het bleef stil in de kamer. Normaal klapte oma haar handen bijna stuk. Verbaasd deed Dewi haar ogen open. Ze hapte naar adem. Oma kón niet juichen. Ze hing half in de leunstoel, met haar hand op haar hart.

Dewi liet de gitaar uit haar handen vallen. Ze sprong van de bank af.

‘Oma?’ riep ze. ‘Oma? Zeg iets!’